

Megerősödés a hitben

A mi segítségünk az Úr nevében van, aki Atya, Fiú, Szentlélek, teljes Szentháromság, egy, örök és igaz Isten. Ámen

Kezdő ének: 90. zsoltár 1. verse (Tebenned bízunk eleitől fogva)

Derekas ének: 261. dicséret 1-4. verse (Kegyelmes Isten)

Lekció: Hallgassuk együtt Isten igéjét, a 78. zsoltár 1-7. versét

¹Ászáf tanítókölteménye. Figyelj, népem, tanításomra, fordítsátok felém fületeket, amikor beszélek! ²Mert példázatra nyitom számat, ősrégi titkokat akarok hirdetni. ³Amiket hallottunk és tudunk, mert őseink elbeszélték nekünk, ⁴nem titkoljuk el fiaink előtt, elbeszéljük a jövő nemzedéknek: az ÚR dicső tetteit és erejét, csodáit, amelyeket véghezvitt. ⁵Intelmeket írt Jákób elé, tanítást adott Izraelnek, és megparancsolta őseinknek, hogy adják azokat tovább utódaiknak. ⁶Tudja meg ezt a jövő nemzedék, a születendő fiak, és ha felnőnek, beszéljék el fiaiknak, ⁷hogy Istenbe vessék bizalmukat, ne felejtsek el Isten nagy tetteit, és tartsák meg parancsolatait.

Isten tegye áldottá igéjének hallgatását, befogadását és megtartását. Jöjjetek, csendesedjünk el imádságos lélekkel Istenünk színe előtt:

Imádság: Urunk és Istenünk, mennyei Atyánk a Jézus Krisztus által! Áldunk, dicsérünk és magasztalunk Téged ezen a szent helyen, ahol megváltó szeretetedet minden vasárnap csodálhatjuk. Áldunk, mert szereteted és kegyelmed sokkal nagyobb, mint sem az meg tudnánk érteni. Úgy vagyunk itt előtted, mint a tékozló fiú, aki rongyokban hazatérve elszámoltatásra várt. Tudjuk, olyan Atyával találkozott, aki magához ölelte, és megbocsátott neki. Eltékozlottunk mindent, amit adtál, árváknak érezzük magunkat. Jöjj közénk mennyei Atyánk, fogadj el, amint vagyunk, hadd ámuljunk el kegyelmed nagyságán. Szentlelkeddel mosogass tisztára minket, adj ránk tiszta öltözéket, hogy méltók lehessünk szent asztalod vendégségére.

Köszönjük most Neked ezeket a felnőtteket és fiatalokat, aki ma hitvallást akarnak tenni arról, hogy szeretnek Téged, és fogadalmat arról, hogy hűségesek lesznek Hozzád. Kérünk, Urunk, Te magad konfirmáld őket, erősítsd meg ébredező hitüket, és tedd őket késszé a Neked való engedelmességre.

Ajándékozd meg Gyülekezetedet Szentlelked világosságával, hogy miközben halljuk az Igét, meg ne keményítsük a szívünket. Hadd tudjunk változni, formálódni, hadd ábrázolódjék ki bennünk a Krisztus. Őérette kérünk, hallgass meg imádságunkban. Ámen.

Isten igéjének hallgatására készülve énekeljük: 512. dicséret 1-2. verse (Szólj, szólj hozzám, Uram)

Textus: A Szentírásnak az az igéje, amelynek üzenetére figyelni kívánunk, írva található Mózes 1. könyvének 22. fejezetében, a 6-8. versekben:

„Fogta tehát Ábrahám az égőáldozathoz való fát, rátette fiára, Izsákra, ő maga pedig a tüzet meg a fát vitte; így mentek ketten együtt. Egyszer csak Izsák

megszólította apját, Ábrahámot: Apám! Ő ezt felelte: Itt vagyok, fiam. Izsák megkérdezte: itt van a tűz meg a fa, de hol van a bárány az áldozathoz? Ábrahám azt mondta: Isten majd gondoskodik bárányról az áldozathoz, fiam. Így mentek tovább ketten együtt.”

Szeretett Gyülekezet! Kedves Szülők! Kedves Konfirmálók!

Örömnép van ma egyházközségünkben. A 2020-ban konfirmáló 44 felnőtt és fiatal első csoportja, 19-en tesznek ma fogadalmat, és úrvacsoráznak első ízben gyülekezetünk közösségében. Veletek, konfirmálókkal és hozzátartozóitokkal ünnepel most egész közösségünk. Szép ünnepünkre Mózes 1. könyvéből választottam egy olyan történetet, amelyet nem régen olvastunk bibliaolvasó kalauzunk szerint.

Sokan ismerik Ábrahám hitpróbájának ezt a leírását, amelyet átleng az ókori sorstragédiák megrendítő mélysége. Valamennyien érezzük, hogy minden írásmagyarázati eszközünk elégtelennek bizonyul e monumentális irodalmi sziklatömb megközelítéséhez. Igazat kell adnunk Luthernek, aki azt mondja: úgy értjük mi ezt a történetet, mint a hegy lábánál a szolgálk ott hagyott számár. Kálvin pedig arról beszél, hogy a világirodalom minden tragédiájánál nagyobb erők ütköznek itt össze.

Minket azonban most nem az egész történet érdekel. Csak egy részletét olvastam fel, onnan, hogy Ábrahám elindult fiával az imádkozás hegyére, és ezt halljuk: „így mentek ketten együtt” (6); egészen odáig, hogy ismét ezt halljuk: „így mentek tovább ketten együtt” (8). Mint ahogyan a ti életeknek nem az egészéről, hanem egy részletéről szeretnék most beszélni. Valójában arról a párbeszédéről van szó, amely apa és fia, szülő és gyermek, az idősebb nemzedék és az következő nemzedék között zajlik.

Az idős Ábrahám tehát a fiával, Izsákkal együtt megy, akinek születése ígéretkor még hitetlenkedve nevetett (17,17), de aki számára ő az „egyetlen”, a „szeretett” gyermek (2). Ábrahám most azt teszi, amit Isten parancsol neki. Ami történik, csak így érthető: „Fogd, a fiadat, a te egyetlenedet, akit szeretsz” és „áldozd fel égőáldozatul az egyik hegyen, amelyet majd megmondok neked” (3). Hogyan tud ez az ember ilyen felelősséggel a vállán gyermekével együtt menni? És hogyan mondhatja azt a szolgálknak: „maradjatok itt,... én pedig a fiammal elmegyek oda, imádkozunk, és utána visszatérünk”(5)? És hogyan mondhatja a kérdező fiának: „Isten majd gondoskodik bárányról”(9)? Tudja-e Ábrahám, hogy mit beszél? Igen, tudja! Mert Isten parancsának engedelmeskedik. Tudja, hogy Izsáknak élnie kell, a jövőd ne veszhet el! Nem veszhet el az a jövőd, amit Isten Izsákban adott életének, a népének, az egész világnak. Azt ugyan még nem tudja, mit tesz Isten. De tudja: Izsák Isten ígérete, Isten pedig megtartja ígéreteit. Ezért – történjék bármi is - Izsáknak élnie kell!

Ünneplő Gyülekezet! Szeretett Testvéreim! Magunkra fordítva mindezt, hadd fogalmazzak meg néhány gondolatot, e mai nap üzeneteként.

1) A mögöttünk levő egy, vagy akár több évben, ti, konfirmandusok és mi, a hitben nevelőitek, mi is „mentünk ketten együtt”. Az együtt menetel soha nem egyszerű vállalkozás (a katonáknak még tanítják is). Nem egyszerű apáknak és fiaknak, szülőknek és gyermeknek, öregnek és fiatalnak együtt menni. Soha nem volt könnyű kamasz fiatalokkal, a szélsőségekbe ugráló tizenévesekkel beszélgetve együtt lenni. Úgy együtt lenni és együtt maradni, hogy az egyik végleg le ne maradjon, a másik végleg előre ne fusson; hogy a felnőttek nemzedéke ne mondja a fiatalok tempójáról, hogy az felelőtlen, meggondolatlan, vállalhatatlan. A fiatalok pedig ne mondják az idősebb nemzedék stílusáról, hogy az ósdi, unalmas, nem lehet vele semmit sem kezdeni. Nagy dolog, különösen manapság, úgy együtt menni, hogy idős és fiatal kölcsönös tiszteletben és szeretetben tudja elvállalni a másikat. Ez nem csupán konfirmáció

kérdése, hanem ez korkérdés, az egész társadalom kérdése. A mögöttünk lévő járvány csak még jobban kiélezte ezt a kérdést. Hogyan lehet ezt megtennünk? Úgy, hogy velünk van ama hatalmas Harmadik, velünk van Isten. Tehát úgy, ahogyan Ábrahám is tette. Ő annak az Istennek engedelmeskedik most, aki annak idején gyermeket ígért neki, és akiről tudja, hogy mindig vele van. Mostani útjára is úgy indul, hogy tudja: Isten vezeti őt, vele lesz most is, előtte jár. Ezért tudja: Nem veszhet el ez a gyermek, mert ha kell, a fiú feltámad, ha kell, akkor csoda fog történni. Így nézünk most mi is rátok. Ti sem veszhetek el soha Isten és anyaszentegyháza számára. Jöhetnek súlyos próbatételek, lehet komor felettetek az égbolt, Ábrahámhoz hasonlóan nem láthatjátok még a közeli jövőt sem, de tudnotok kell: Isten megtart titeket szereteteiteknek, anyaszentegyháza számára. Nem veszhet el mindaz a sok jó, amit szüleitek vállaltak értetek imádságban, lemondásban, áldozathozatalban. A nagyobb terhet mindig az idősebb nemzedék hordozza. Nem Izsák aggódik Ábrahámért, hanem Ábrahám aggódik Izsákért. Ezért viszi a kést és a tüzet Ábrahám, nehogy bajt okozzon velük magának a fia. Nem kiégett, elfásult, megsebzett fiatalokra van szükségünk, hanem olyan új nemzedékre, amely együtt megy imádkozni az előttük járókkal arra a helyre, amelyet Isten mutat nekik. A soproni gyülekezetünk jó része ilyen családokból áll. Isten szólt: vedd a te fiadat, lányodat, és menj el arra a helyre imádkozni, amelyet majd mutatok nektek. Hiszitek és hisszük: itt együtt lehetünk az Isten szeretetében.

2) Példamutató Ábrahám és fia, Izsák együtt menetelésében az is, ahogyan az úton beszélgetnek egymással. Izsák nyugtalankodva kérdezi: „Apám! Itt van a tűz meg a fa, de hol van a bárány az áldozathoz?” (8). Ábrahám pedig így válaszol: „Fiam!” Minden nevelésnek, a hitbeli nevelésnek is, alapvető kérdése ez a nemzedékek között kialakuló párbeszéd. Együtt menni és együtt beszélgetve menni - ismét mondom -, nem csupán istentiszteleti kérdés, hanem korkérdés, egész társadalmunk alapvető kérdése. Ne tekintsük normálisnak és természetesnek a járvány által ránk erőltetett „online-beszélgetéseket”. Ne higgyük, hogy ez a fejlődés csúcsa, hogy ide kell eljutnunk. Sokkal inkább lássuk meg ennek az együtt töltött időnek az értelmét. Azt, hogy kialakul, szülő és gyermek, nevelő és diák, idősebb és fiatalabb nemzedékek között ez a bizalmas, belső beszélgetés, ez a csodálatos szeretet-kapcsolat. A gyermek, a fiatal „vendég” a háznál, vendég odahaza, az iskolában, a konfirmációs tanfolyamon. De ha kialakul ez a bizalmas, bensőséges légkör, és ők a későbbiek során erre emlékezve visszajönnek, hogy elmondják örömeiket-bánatukat, akkor ez minden nevelés végső célja és értelme. Sütő András szép szava szerint „e földi vándorúton ama bizonyos hamuban sült pogácsa: a család”. Igen, hamuban sült pogácsa a kiröpítő fészek, a család, az otthon, amit az ember magával visz, amiből táplálkozik, és erőt merít egy életen át. De miért lehet példamutató Ábrahám és Izsák beszélgetése? Azért, mert előtte Ábrahám megbeszélte Istennel a maga életét, és Izsák életét is. Ezért mondhatja – hazugság nélkül – fiának arra a kérdésére, hogy hol az áldozati bárány: „Isten majd gondoskodik bárányról” (8).

3) „Isten majd gondoskodik” (a latin bibliában: „deus providebit”). Nem azt mondja tehát aggódó fiának: te leszel az áldozat. Még csak azt sem: nem tudom, fiam, hogyan lesz ez. Nem emberileg felel, nem félelemből, és főleg: nem hazudik a fiának. Hanem hitből felel: „Isten majd gondoskodik”. Vagyis azt mondja: mostani látásom szerint semmi esélyem nincs, de van reménységem, maga Isten! Isten majd gondoskodik mindenről. Ez a kifejezést, hogy Isten „gondoskodik” – kettős értelmű. Így is érthetjük: Isten „lát”, „előrelátó” módon tesz valamit. Amint a latin nyelv gondoskodást kifejező „pro-videncia” szava meg is őrizte az itt használt kifejezés kettős értelmét. A gondviselés nem más, mint hogy Isten előre látja életünket. Ez Ábrahám hite. Azt mondja: én most még csak kiúttalanságot látok, de az Úr „lát”, mégpedig többet, mint én.

Ábrahám próbatétele akkor ér véget, amikor megérti: nem neki kell előre siető engedelmességgel fia életének véget vetnie, hanem Istenre kell figyelnie, aki mindent elvégez, mégpedig a maga idejében. Isten próbatételei nem az embertelen áldozathozatalt célozzák, hanem a többlet-látást, a több ismeretet. Így akarja Isten megszabadítani Ábrahámot a „cső”-látástól, hogy lássa meg: ő már előre gondoskodott a bárányról. És most már Ábrahám is látja az angyal szavára, hogy ott van a kos a szarvánál fogva fennakadva a bokrok szövevényében, csak észre kell vennie. Így tanítgat minket is ez a történet konfirmáció idején. Az Úr lát! Látja félelmedet és remegésedet, szorongásaidat, kétségbeeséseidet és bűneidet. A hit nem más, mint ez a többlet-látás és az ebből fakadó megértés. Látni és megérteni, hogy Isten szakadatlanul végzi a maga gondviselő munkáját közöttünk e világban. Ő nem áldozatot kér tőlünk. Azt ő elvégezte egyszülött Fiában, Jézus Krisztusban, akit Bárányként küldött el közénk, hogy mi semmilyen sötét erőnek ne lehessünk az áldozatai. És aki Izsákként vitte tulajdon hátán a keresztfát, amelyen megáldoztatott értünk.

Így feleljünk mi is Ábrahám módjára – hitből. Hitünk teljességéből valljuk együtt ebben az istentiszteleti közösségben, hogy „mind testestől, mind lelkestől, mind életemben, mind halálomban nem a magamé, hanem az én hűséges megváltómnak, Jézus Krisztusnak a tulajdona vagyok.” Ámen

Imádkozzunk: Urunk Istenünk! Te sokszor és sokféleképpen szóltál egykor elhívott szolgálóidnak. Igaz mindaz, amit nekik mondtál, és ma is szól ez az ige érvényes módon nekünk is. Mi magunk is sokszor vagyunk kicsinyhitűek, nem merünk benned bízni. Megvalljuk, sokszor gyenge a szívünk. Bocsásd meg megalkuvásainkat, amelyek végigkísérik életünket. De ugyanúgy őrizd gögös biztonságérzetünkben is minket, hogy el ne tévelyedjünk. Ragaszkodunk bűneinkhez, magyarázgatjuk őket, ahelyett, hogy Hozzád térnénk teljesen. Félünk ráhagyatkozni szavadra és ígéreteidre. Bocsásd meg, ha kicsinek látunk Téged, és magunkat magabiztosnak. Könyörgünk most különösen hitvallást és fogadalmat tevő testvéreinkért. Add, hogy igaz legyen minden szó, amely ajkukat elhagyja. Te pedig kegyelmesen lásd meg szívük szándékait, és hallgasd meg imádságaikat. Köszönjük, Urunk, hogy növekedésüket hívó szolgálóid munkájával is segíted. Köszönjük a szülők áldozatos munkáját, az ő aggódó szeretetüket. Áldunk Téged a nevelőkért, különösen most, a pedagógus napon hitoktatóinkért, akik hűséges munkájukkal kísérik és segítik az utánunk jövő nemzedéket. Különösen is imádkozunk a betegeinkért. Te légy velük, segítsd, gyógyítsd őket, hiszen egyedül a Te segítséged tud minket kiszabadítani minden bajból, betegségből. Állj, Urunk, a gyászolók mellé, hogy érezzék jelenléted erejét és hatalmát. Őrizd népünket, és a világ népeit. Légy anyaszentegyházaddal, jegyezd el népedet a magad számára, végezd el megszentelő munkádat gyermekeidben, és készíts fel minket az örökkévalóságra. Krisztusért kérünk, hallgasd meg könyörgésünket. Ámen.

MIATYÁNK

ADAKOZÁS

ÁLDÁS: Az Atyának kegyelme, a Fiúnak szeretete, a Szentléleknek közössége legyen mindnyájunkkal. Ámen

Záróének: 425. dicséret 1-4. verse (Ó, Ábrahám Ura)

Himnusz